

Οι Περιπέτειες του Ρόκετμαν

Ο ΡΟΚΕΤΜΑΝ ΗΤΑΝ ΕΔΩ

(Σύνθημα σε τοίχο, Ζώνη, 1945)



Οι ήρωες ζουν στο χαρτί, όπως κι οι λέξεις· οι ήρωες είναι χάρτινοι και φτιαγμένοι από λέξεις· οι ήρωες δεν πεθαίνουν, γιατί κι οι λέξεις δεν πεθαίνουν. Και κάποιοι ήρωες δεν έχουν μονάχα ύπαρξη, που δικαιώνεται στη φαντασία του αναγνώστη των λέξεων, αλλά και μορφή, γραμμές αδρές που ορίζουν σταθερά κι αναπόδραστα χαρακτηριστικά και τους καθιστούν αλησμόνητους, είτε κινούνται, είτε όχι.

Τα κόμιξ είναι για παιδιά, λένε. Τα κόμιξ είναι για μη σοβαρούς μεγάλους, λένε. Άλλοι, όμως, λένε πως τα κόμιξ, και τα ξαδελφάκια τους, τα καρτούν, είναι για όσους αρνούνται, μεγαλώνοντας, να σκοτώσουν το παιδί που ήταν, και πως αυτή η άρνηση είναι αποτέλεσμα μιας πολύ σοβαρής απόφασης, και τις σοβαρές αποφάσεις μόνο οι σοβαροί άνθρωποι τις παίρνουν.

Ο Τόμας Πίντσον είναι ένας πολύ σοβαρός άνθρωπος...

Γιώργος Κυριαζής

άκαρπο: αντί για τους δυο Εγγλέζους, βρίσκει έναν τύπο που είναι φτυστός ο Ποπάι, «με πελώρια χέρια και ένα μάτι μονίμως μισόκλειστο από τον καπνό της πίπας του», και μια περίεργη μηχανική πάπια που κυνηγάει έναν Γάλλο σεφ μιλώντας σαν τον Ντάφι Ντακ, «με μια περίεργη βαριά προφορά, γεμάτη γλωσσο-ραμφικά δασέα σύμφωνα τα οποία έβγαιναν μέσα από μια ομίχλη από πεπτικά υγρά».

Μια που ήδη βρίσκεται στο παρελθόν, πριν επιστρέψει στο 1945, ο Ρόκετμαν κάνει μια βόλτα από τις αρχές του 20ού αιώνα, όπου, περνώντας μέσα από μια θύελλα από σιδερένια αντικείμενα τα οποία έλκονταν με ορμή από ιπτάμενα μαγνητισμένα πέταλα («τα πιστόλια των πιστολάδων έβγαιναν από τις θήκες τους και τα στιλέτα από τα σώβρακά τους, όπως και κλειδιά ξενοδοχείων για τα δωμάτια των κυριών που ταξίδευαν, κλειδιά χρηματοκιβωτίων σε γραφεία, οι μεταλλικές ταυτότητες των εργατών, βίδες, τσιμπιδάκια για τα μαλλιά, όλα αναζητούσαν τη μαγνητική μνήμη εκείνης της παλιάς επίσκεψης»), συναντά τα παιδιά του Λούκα Ζομπίνι να διαβάζουν τα στριπάκια με τον Μικρό Νέμο στην New York Herald, ενώ, σε κάποιο άλλο παράλληλο χάρτινο σύμπαν της εποχής, ο Φρανκ Μέριγουελ έβαζε γκολ στέλνοντας την ομάδα του κολέγιου του στα τελικά. Δεν βλέπει τίποτα που να μπορεί να τον βοηθήσει εδώ, αλλά συνεχίζει να ψάχνει, και μάλιστα με αναπτωμένες ελπίδες, αφότου ένας Γερμανός φοιτητής στο Γκέτινγκεν του δανειζει ένα ζευγάρι γυαλιά με ακτίνες Ρέντγκεν, απ' αυτά που διαφημίζονται στα περιοδικά κόμιξ. Ο Γερμανός τα είχε για να βλέπει τα κορμιά των γυναικών κάτω απ' τα φουστάνια, αλλά ο Ρόκετμαν ελπίζει να βρει κάποια δισδιάστατη ηρωίδα που θα μπορούσε, ίσως, να τον βοηθήσει στην αποστολή του. Αφού παίρνει μάτι αρκετές ωραίες φοιτητριούλες, αποφασίζει ότι δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκεί γι' αυτόν, και ξαναγυρίζει στο 1945, όπου φοράει τη στολή, την κάπα και την περικεφαλαία του, αλλά καθώς μπαίνει στον ρωσικό τομέα ξεχνάει ότι φορά ρωσικές αρβύλες, τις αρβύλες τού Βιετισιλάβ Τσιτσέριν, που του τις είχε δώσει η Γκέλι «μια καρτουίστικη αυγή» αφού είχαν πηδηχτεί («πολύ γαλάζιος ουρανός με φανταχτερά ροζ σύννεφα»), και που του ήταν μεγάλες και έπρεπε να χώσει κουρέλια μέσα για να τις βάλει. Τι μαλάκας!

B. «Fickt nicht mit der Raketemensch!»

Η τύχη βοηθά τον ήρωά μας· οι αρβύλες τελικά δεν είναι πρόβλημα, τις ξαναφορά, «στροβιλίζει την πράσινη κάπα του» και συνεχίζει το δρόμο του προς την τσάντα με το χασίς. Φτάνει σ' ένα ποτάμι, βρίσκει μια βάρκα παρατημένη

(«το μόνο που υπάρχει εκεί κοντά είναι μια κουβέρτα στο γρασίδι, ένα ζευγάρι γόβες, ένα αντρικό σακάκι και μια συστάδα δέντρων»), και την κλέβει. «Άντε παιδιά, γλεντήστε το». Πλησιάζοντας στον αμερικανικό τομέα, σκέφτεται ότι πολύ θα ήθελε να είναι αόρατος, αλλά αυτή είναι μια υπερδύναμη που δεν κατέχει, και θα πρέπει να βρει κάποιον να του τη διδάξει. Φτάνει στην αυτομπάν, και προσπαθεί να την περάσει, αλλά αυτό απαιτεί μια άλλου είδους υπερδύναμη, γιατί είναι λες και τα οχήματα τον έχουν βάλει στο σημάδι, ορμά στον αυτοκινητόδρομο, «απελευθερώνει τα χέρια του από την κάπα, αφήνει μια λεπτή γκριζα Πόρσε να περάσει και μετά ορμάει, με τα κόκκινα πίσω φώτα του αυτοκινήτου να φέγγουν στο ένα του πόδι, ενώ οι προβολείς ενός στρατιωτικού φορτηγού που πλησιάζει γρήγορα τώρα φωτίζουν το άλλο και αγγίζουν την κόγχη ενός ματιού σαν σε μπλε παζλ». Δεν θα τα καταφέρει, πρέπει να μεταφερθεί (με τη σκέψη, αυτήν τη φορά, καθώς δεν υπάρχει χρόνος, κυριολεκτικά δεν υπάρχει χρόνος) στο μέλλον για να ψάξει να βρει κάποιον υπερήρωα, να του δείξει πώς γίνεται.

Περνάει μέσα από μια μυστηριώδη ομίχλη, και μέσα της βλέπει έναν τύπο με μια μάσκα του Γκάι Φοκς να δείχνει μια βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία, και δίπλα στην Οδύσσεια του Ομήρου διακρίνει το V. του Τόμας Πίντσον. Τόμας Πίντσον... κάπου το έχει ξανακούσει αυτό το όνομα... αλλά γρήγορα η ομίχλη πυκνώνει, και όταν αραιώνει και πάλι βλέπει τον Πιρς Ινβεράρτι να τηλεφωνεί στην Οιδίπα Μάας με τη φωνή του διώκτη των εγκληματιών Λαμόντ Κράνστον, γνωστού με το παρακτσούκλι Η Σκιά (The Shadow), και δίπλα του έναν τύπο με μάσκα σαν τεστ Ρόρσαχ, που του θύμιζε τον ομώνυμο διώκτη του εγκλήματος από τη σειρά κόμιξ Watchmen. Η ομίχλη συνεχίζει να αλλάζει σχήμα και πυκνότητα, αλλά αρνείται να διαλυθεί, πράγμα που σημαίνει ότι ο Ρόκετμαν ακόμα ταξιδεύει στο χρόνο, χωρίς να έχει σταθεροποιηθεί κάπου. Φαίνεται πως η τεχνολογία του ταξιδιού στο χάρτινο χρόνο χωρίς χρονομηχανή έχει πολύ δρόμο μπροστά της. Αρχίζουν και στροβιλίζονται γύρω του εικόνες από το παρελθόν και το μέλλον μαζί. Βλέπει τον Πόρκι Πιγκ σε νεαρή ηλικία να δίνει μια ωρολογιακή βόμβα σε έναν αναρχικό ντυμένο στα μαύρα, και κάτι Ινδιάνους που δεν ήταν στ' αλήθεια Ινδιάνοι, και όλο αυτό είναι ένα όνειρο που διηγείται ο κ. Θωθ στην Οιδίπα, και η ομίχλη ξαφνικά αλλάζει υφή και πουφ! διαλύεται, αφήνοντάς τον σε μια συνηθισμένη πόλη, κοντά σε έναν χίπη που στρίβει τσιγαριλίκι.

Ο ζαλισμένος Ρόκετμαν λιγουρεύεται το τσιγαριλίκι, αλλά σκέφτεται πως δεν θα πρέπει να φανεί αγενής. Από τη μεριά του, ο χίπης, ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ

A. Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΡΟΚΕΤΜΑΝ («Μόλις μετά την απογοείωσή του, το νέο αστέρι της Ζώνης τα σκατώνει».)

Το σχέδιο είναι να προσπαθήσει να πάει στο Πότσονταμ παριστάνοντας τον καλλιτέχνη του βαριετέ, για να ανακτήσει μια τσάντα με χασίς. Πρέπει όμως πρώτα να καταλάβει πώς λειτουργούν οι χάρτινοι ήρωες, τι στόχους έχουν, τι κίνητρα και τι μεθόδους. Είναι η παιδική ανεμελιά που τους οδηγεί, ή μήπως η προπαγάνδα; Θέλουν να διώξουν τις άσχημες σκέψεις και να χαρίσουν γέλιο, ή μήπως να διαμορφώσουν τις ψυχές κατά τα πρότυπα Εκείνων, ώστε να μπορούν να αγοραστούν πιο εύκολα την κατάλληλη ώρα; Ο τολμηρός κι αδέξιος Σλόθροπ/Ρόκετμαν, πριν ξεκινήσει την αποστολή του, επιχειρεί να συμβουλευτεί τον ξακουστό αστρονόμο Τσαρλς Μέισον, και τον τοπογράφο φίλο του, τον λάτρη της καλοπέρασης Τζερεμιάα Ντίξον. Μπαίνει στη χρονομηχανή, ανάβει το τσιγαριλίκι που του είχε δώσει ο πιανίστας Ζόιρε Μπούμερ, και ρυθμίζει τους μοχλούς για τα τέλη του 18ου αιώνα. Αλλά αυτό το ταξίδι στο χρόνο αποδεικνύεται

ονόματι Ντοκ Σπορτέλο, σκέφτεται πως αυτός ο αλλόκοτα ντυμένος τύπος που παρουσιάστηκε έτσι ξαφνικά μπροστά του μάλλον θα είναι πλάσμα της μαριχουάνας, οπότε, με μεγάλη άνεση, του γνέφει να τον ακολουθήσει. Πάνε και βρίσκουν τον Φριτς, ο οποίος προσπαθεί να πείσει τον Ντοκ ότι δεν βλέπει με καθόλου καλό μάτι τους μπάτσους, λέγοντάς του: «Κοίτα, μεγάλωσα στην Τεμέκιουλα, όπου όλοι λατρεύουν την Κρέιζι Κατ, και πάντα υποστηρίζουν τον Ίγκνατς, όχι τον Όφισα Παπ». Ο Ντοκ τον ακούει καπνίζοντας το τσιγαριλίκι του, ώσπου ξαφνικά την ακούει κι αρχίζει να παραληρεί, περιγράφοντας στον Ρόκετμαν «παλιά οικεία πρόσωπα, σαν πνευματικούς οδηγούς που είχαν έρθει για να τον βοηθήσουν, τον Ντάγκγουντ και τον κ. Ντίδερς, τον Μπαγκς και τον Γιοσέμιτι Σαμ, τον Ποπάι και τον Μπρούτο, να περιστρέφονται βίαια μέσα σε έντονα χρωματισμένα πράσινα και ματζέντα σύννεφα σκόνης»...

Μετά από λίγο συνέρχεται, και πηγαίνουν μαζί να βρουν τον δικηγόρο του, τον Σόντσο, ο οποίος είναι λιώμα μπροστά στην τηλεόραση και βρίζει τον Τσάρλι τον Τόνο, το καρτούν που διαφημίζει τις κονσέρβες Στάρκιστ. Γυρνάει, τους κοιτάζει, και τους εξηγεί πως είχε φρικάρει από ένα καρτούν που είδε. «Είναι ο Ντόναλντ με τον Γκούφι, εντάξει; και είναι πάνω σε μια σχεδιά στα ανοιχτά, και φαίνεται να είναι εκεί εδώ και βδομάδες, έτσι; και μετά από λίγο, στα κοντινά πλάνα του Ντόναλντ, προσέχεις ότι έχει αρχίσει να βγάζει γένια από την αξυρισιά, που φυτρώνουν στο ράμφος του. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;»

Ο Ρόκετμαν καταλαβαίνει πολύ καλά τι σημαίνει αυτό· «όπως θα έλεγε ο Σάγκι, πάμε επειγόντως να φύγουμε από 'δώ, Σκούμπι». Ξαναβρίσκει την ομίχλη του, και πάει λίγο πιο μπροστά στο μέλλον, όπου — μα, τι γίνεται εδώ; Σιλβέστρος και Τουίτι, Τσιπ και Ντέιλ, Ντάμπο, ο δικηγόρος τού Ζόιντ να μιλάει σαν στρουμφάκι! Διάολε, για σουπερήρωες ψάχνει, όχι για ξεπουλημένα και κακομοίρικα καρτούν!

Αγανακτισμένος, και μετά από μια σύντομη δυσλειτουργία που τον έστειλε στιγμιαία στο μακρινό μέλλον («είναι ο 30ός αιώνας και ο ψευτοπαλληκαράς Ρόκετμαν έχει μόλις προσγειωθεί εδώ για να γυρίσει τα ερείπια, τα ερημικά ίχνη ενός αρχαίου ευρωπαϊκού καθεστώτος»), ξαναγυρνά στο 1945, στη μέση της αυτομπάν, «στρέφεται στο πλάι καθώς τρέχει, φωνάζοντας Hauptstufe! που είναι η πολεμική κραυγή του Ρόκετμαν, σηκώνει τα δυο χέρια και την πράσινη βεντάλια που σχηματίζει η μεταξένια φόδρα της κάπας, ακούει φρενάρισμα , συνεχίζει να τρέχει, φτάνει στη μέση του δρόμου με μια τούμπα, και τρέχει στους θάμνους καθώς το φορτηγό περνάει ολισθαίνοντας και σταματά».

Ακριβώς σαν τον Σούπερμαν! «Κοίτα! Περνάει φαρδείς αυτοκινητόδρομους μ' έναν πήδο!» Συνεχίζει, και φτάνει επιτέλους στο στόχο του.

«Πάνω από τον Σλόθροπ, στο ύψος των ματιών του, είναι μια βεράντα με αναρριχητικές ροδακινιές με γαλακτερά άνθη. Καθώς σκύβει και ζυγιάζει την τσάντα, οι μπαλκονόπορτες ανοίγουν και κάποιος βγαίνει στη βεράντα για να πάρει αέρα. Ο Σλόθροπ παγώνει και σκέφτεται αόρατος, αόρατος.... Βήματα πλησιάζουν, και πάνω από το κιγκλίδωμα γέρνει ο — αυτό μπορεί να ακουστεί παράξενο, αλλά είναι ο Μίκι Ρούνι. Ο Σλόθροπ τον αναγνωρίζει αμέσως, είναι ο φακιδομύτης παλαβός γιος του δικαστή Χάρντι, τρισδιάστατος, ολοζώντανος, με φράκο και μισότρελο πρόσωπο. Ο Μίκι Ρούνι κοιτάζει τον Ρόκετμαν που κρατά μια τσάντα με χασίς, μια βρεγμένη οπτασία με περικεφαλαία και κάπα. Με τη μύτη του στο ύψος των γυαλιστερών μαύρων παπουτσιών του Μίκι Ρούνι, ο Σλόθροπ ρίχνει μια ματιά στο φωτισμένο δωμάτιο πίσω του — βλέπει κάποιον που μοιάζει με τον Τσόρτσιλ, πολλές γυναίκες με βραδινές τουαλέτες με τόσο βαθιά ντεκολτέ που ακόμα και από αυτή την οπτική γωνία μπορείς να δεις περισσότερα βυζιά απ' ό,τι σε στριπτηζάδικο ... και ίσως, ίσως βλέπει για μια στιγμή τον πρόεδρο Τρούμαν. Πάντως, ξέρει ότι βλέπει τον Μίκι Ρούνι, αν και ο Μίκι Ρούνι, όπου κι αν πάει, θα απωθήσει στη μνήμη του το ότι είδε ποτέ τον Σλόθροπ. Είναι μια σπάνια στιγμή. Ο Σλόθροπ νιώθει πως θα έπρεπε να πει κάτι, αλλά τα κέντρα λόγου του τον προδίδουν. Το να πει «είσαι ο Μίκι Ρούνι» μοιάζει ανεπαρκές. Έτσι, μένουν απόλυτα ακίνητοι, ενώ ο νυχτερινός άνεμος της νίκης φυσά γύρω τους, και οι μεγάλοι μέσα στο κίτρινο ηλεκτροφωτισμένο δωμάτιο συνεχίζουν να μηχανορραφούν χωρίς επίγνωση του γεγονότος εδώ έξω.»

Τον κυνηγούν! Ναι, διάολε, τον κυνηγούν — και το καταλαβαίνει για άλλη μια φορά όταν, καθώς πάει να παραδώσει το χασίς στον Ζόριε Μπούμερ, βρίσκει δυο περιεργούς τύπους να τον περιμένουν. Ο ένας βήχει συνέχεια. Του έρχεται στο νου η εικόνα μιας καρτουνίστικης λαϊμητόμου να πέφτει «πάνω σ' έναν ασπρόμαυρο πολιτικό, και το κεφάλι του κατακυλά στο λόφο, με ζωγραφισμένες γραμμές που υποδηλώνουν αστείο κυκλικό στροβίλισμα». Σσκατ! Σκατά! «Αυτός που βήχει ορμά καταπάνω του. Ο Σλόθροπ ξεγλιστρά στο πλάι μ' ένα γρήγορο τίναγμα της κάπας του, τεντώνει το πόδι του και του βάζει τρικλοποδιά, κι εκείνος πέφτει στο έδαφος με βρισιές, μπερδεμένος στη μακριά αλυσίδα των κλειδιών του, ενώ ο κολλητός του ψαχουλεύει μέσα στο σακάκι του για κάτι που ο Σλόθροπ εικάζει πως είναι πιστόλι, κι έτσι αυτόν ο Σλόθροπ τον

κλοτσάει στα αρχίδια, και ουρλιάζοντας Fickt nicht mit der Raketemensch! για να το θυμούνται, κάπως σαν την κραυγή του Μοναχικού Καβαλάρη προς το άλογό του, χάνεται μέσα στις σκιές, ανάμεσα στους σωρούς από ξύλα, πέτρες και χώμα.»

Γ. «Είσαι πολύ μάγκας, Ρόκετμαν, γουστάρω».

Τι έτρεχε σε παρελθόντες και μέλλοντες χρόνους να βρει υπερήρωες; Αφού όλοι εδώ ήταν, στο ίδιο χάρτινο σύμπαν που κατοικεί κι ο ίδιος. Νευρίασε, κι άναψε τσιγάρο. Είχε ήδη ένα αναμμένο, κι έτσι βρέθηκε με δύο τσιγάρα να κρέμονται απ' το στόμα του, «σαν κυνόδοντες από κόμιξ». Υπήρχαν κι εδώ τα γνωστά παλαβιάρικα καρτούν, όπου κι αν πήγαινε τα έβλεπε μπροστά του, να, ας πούμε, «αυτός ο Τσερικόουκ, ένας μάλλον κανονικός τύπος, ίσως λίγο υπέρβαρος, αρχίζει τώρα να αφηγείται με την τραγουδιστή μεσαγγλική προφορά του μια λεπτομερή σύνοψη της ζωής του σημάρχου, την αγωνία του για τα μαλλιά του που έπεφταν, τον ενθουσιασμό του για τα κινούμενα σχέδια με τον Ντόναλντ Ντακ στον κινηματογράφο», και πιο πέρα «ένας δεκανέας κάθεται με τα πόδια σ' ένα γραφείο, απορροφημένος σ' ένα κόμιξ του Μπαγκς Μπάνι», και να ο Πόρκι Πιγκ, ο οποίος, αφού δώσει ξανά στον αναρχικό την ωρολογιακή του βόμβα, βρίσκει τον καιρό να εμφανιστεί ως τατουάζ σε μια κοιλιά, ή μάλλον, ναι, σε δύο κοιλιές, του Όσπι Φηλ και του Αντρέ Ομνοπόν, που με τα «φτερωτά μουστάκια αλά Ρίλκε» και τον Πόρκι στο στομάχι κάνει τις αμερικανιδούλες της Ζώνης να λιποθυμάνε, ενώ, την ίδια στιγμή, «υπάρχει ένα αόρατο βασίλειο λίπους, ένα εκατομμύριο κύτταρα που κυκλοφορούν ελεύθερα, και όλα ξέρουν ποιος είναι — μόλις χάνει τις αισθήσεις του ξεκινάνε, ένα-ένα, να μιλάνε με ψηλές φριχτές φωνές σαν του Μίκι Μάους: ε, παιδιά! ελάτε, πάμε όλοι στου Σλόθροπ, δεν κάνει τίποτα ο βλάκας, απλά κάθεται ξάπλα, ελάτε!» Πίσω από ένα καρτουνίστικο πρόσωπο του Βίλχελμ Μπους, ο Γουόλτ Ντίσνεϊ «κάνει τον Ντάμπο τον ελέφαντα να γραπώνεται από εκείνο το φτερό όπως τόσα κουφάρια κάτω απ' το χιόνι απόψε ανάμεσα στα ασπρισμένα άρματα», ναι, κουφάρια, «για μια στιγμή, δέκα χιλιάδες κουφάρια σωριασμένα κάτω από τα χιόνια στις Αρδέννες παίρνουν το χαρούμενο ντισνεϊκό ύφος αριθμημένων μωρών κάτω από άσπρες μάλλινες κουβέρτες που περιμένουν να σταλούν σε ευλογημένους γονείς σε μέρη όπως το Νιούτον Άπερ Φωλς», γιατί όντως στον κόσμο των μεγάλων δεν υπάρχουν παιδικές ιστορίες, οι παιδικές ιστορίες πάντοτε θα θυμίζουν κάτι τρομαχτικό, όσο φασκιωμένες κι αν είναι μέσα σε ροζ συννεφάκια, γι' αυτό ο Ρόκετμαν πρέπει να βρει

υπερήρωες, να αντισταθεί, να νικήσει το κακό. Οι μπάτσοι, βέβαια, δεν κάνουν τίποτα, μόνο «φεύγουν σκυθρωποί και πάνε να αυνανιστούν διαβάζοντας το κόμιξ Το Έγκλημα Τιμωρείται και κοιτάζοντας με ονειροπόλα βλέμματα κρεμασμένες φωτογραφίες του Τζ. Έντγκαρ Χούβερ». Μόνο ο Σερ Νέιλαντ Σμιθ, ο άοκνος διώκτης του Φου Μαντσού, είναι ενεργός.

Κάπου εδώ γύρω υπάρχει ο Μπάτμαν, αλλά είναι καλά κρυμμένος πίσω από την περσόνα του Δεκανέα Γουέιν, και δεν έχει σκοπό να φανερωθεί. Τουλάχιστον υπάρχει ο τολμηρός αεροπόρος Χοπ Χάριγκαν και ο μηχανικός του, ο Τανκ Τίνκερ, κάποια παρηγοριά είναι κι αυτό. Α, είναι κι ο άλλος αεροπόρος, απομεινάρι του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά ακόμα χρήσιμος, ο Κάπτεν Μίντναϊτ, και πλαφ! ο Ρόκετμαν χτυπάει το μέτωπό του με το χέρι. Πώς διάολο το ξέχασε; Το alter ego του, ο Σλόθροπ, με τον οποίο συνυπάρχουν για 500 ολόκληρες σελίδες, είναι μέλος των Τεσσάρων Τρεκλιστικών, μιας ομάδας υπερηρώων που προοιωνίζει τους Τέσσερις Φανταστικούς, με αποστολή τους να σώσουν την Ακτινοβόλα Ώρα, μια μεταφορά για την αθωότητα και την ελευθερία, και με μέλη, εκτός του Σλόθροπ, τον ρομποτικό σκακιστή Μαρσέλ (με το μυαλό/τεχνούργημα του 19ου αιώνα), τη θαυμαστή και θαυματοποιό Μυρτλ Μιράκιουλους (κολλητή τής Μέρι Μάρβελ και της Γουόντερ Γούμαν), και τον Μαξιμίλιαν, ο οποίος έχει το χάρισμα να νιώθει τους φυσικούς ρυθμούς (ακόμη και τους συμπαντικούς), αλλά προς το παρόν «είναι κάτω στον πάτο του λάκκου της ορχήστρας και παριστάνει το σαξοφωνίστα, κι έχει μαζί του το Κρυφό Βιβλίο της Διανόησης, Η Σοφία των Μεγάλων Καμικάζι Πιλότων, εικονογραφημένο από τον Γουόλτ Ντίσνεϊ — Γιαπωνέζοι που ουρλιάζουν, με τρίχες στη μύτη, μπροστινά δόντια σε λευκές δίδεδρες γωνίες, σχιστά μάτια (μακριά, περίτεχνα διακοσμημένα σχήματα), με μύτες στρογγυλές σκυλίσιες και μαύρες σα γλυκόρριζα, σε κάθε σελίδα! Και κάθε στιγμή που δεν παίζει σαξόφωνο, μπορείτε να είστε σίγουροι ότι ο Μαξιμίλιαν θα είναι βυθισμένος, όπως μπορεί να παρατηρήσει κανείς, σ' αυτό το σχοινοτενές, αν και αξιόλογο, έργο». Επίσης, για λίγο, ο Σλόθροπ προσπάθησε να αποτελέσει ένα δυναμικό ντουέτο μαζί με τον Σπρίνγκερ, τον Ίππο ««που πεηδά αιώνια—» «Πω-πω!»

«—μέσα στη σκακιέρα της Ζώνης, αυτός είναι. Όπως ακριβώς ο Ρόκετμαν σήμερα πηδά πάνω από τα εμπόδια». Γελά αποκρουστικά. «Ωραίο ζευγάρι θα είστε οι δυο σας. Πού να ξέρω πού είναι; Μπορεί να είναι οπουδήποτε. Είναι παντού». «Σαν τον Ζορρό; Ή την Πράσινη Σφήκα;»

Ναι, Σλόθροπ. Σαν τον Ζορρό. Ή την Πράσινη Σφήκα.

Έχει προσπαθήσει κι άλλες φορές να γίνει υπερήρωας. Η πρώτη έμπνευση μάλλον ήρθε μια μέρα που διάβαζε κόμιξ στην παραλία, ενώ liaζόταν. Και να, τώρα, που «ο τετράχρωμος Πλάστικμαν τεντώνεται μέσα από μια κλειδαρότρυπα, στρίβει μια γωνία και ανεβαίνει από τις σωληνώσεις που οδηγούν σε ένα νεροχύτη στο εργαστήριο του τρελού ναζί επιστήμονα, και μέσα από τη βρύση ξεπροβάλλει τώρα το κεφάλι τού Πλας, με κενά, οστρακοειδή μάτια και μη-πλαστικό σαγόνι». Αλλά η αλήθεια είναι ότι ο Σλόθροπ/Ρόκετμαν είναι παγιδευμένος «στα αστικά αντανakλαστικά του και στις κάλτσες της παρέας του Χάρβαρντ — που συμβαίνει και τα δυο να είναι σαν χειροπέδες από κόμιξ, με κόκκινους δακτυλίους (αν και το κόμιξ αυτό δεν είχε κυκλοφορήσει, και είχε βρεθεί τυχαία κάποιο σούρουπο δίπλα σ’ ένα βυθοκόρο σε μια αμμουδιά του Μπέρκσαϊρ. Το όνομα του ήρωα —ή όντος— ήταν Σαντάιαλ. Τα καρεδάκια ποτέ δεν τον —ή το— περιέκλειαν αρκετά για να μπορείς να καταλάβεις. Ο Σαντάιαλ, που ερχόταν κι έφευγε σαν αστραπή, ερχόταν από «πέρα από τον άνεμο», φράση με την οποία οι αναγνώστες καταλάβαιναν ότι εννοούσε «πέρα από κάποια ροή, λίγο-πολύ επίπεδη και κάθετη: έναν τοίχο σε συνεχή κίνηση» — εκεί πέρα ήταν ένας διαφορετικός κόσμος, όπου ο Σαντάιαλ κανόνιζε υποθέσεις που δεν θα μπορούσαν ποτέ να καταλάβουν).»

Δ. «ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΩΞΗΣ

Επιτέλους, μετά από μια διακεκριμένη καριέρα όπου έλεγε «Θεέ μου, ήρθαμε πολύ αργά!» πάντα με ένα ίχνος σαρκασμού, μιας τυπικής συγκαταβατικότητας — διότι, βέβαια, ποτέ δεν φτάνει πολύ αργά, υπάρχει πάντα μια αναστολή, ένα λάθος από κάποιον από τους πληρωμένους σκιτζήδες του Κίτρινου Αντιπάλου, ή, στη χειρότερη περίπτωση, κάποιο ζωτικό στοιχείο που βρίσκεται δίπλα στο πτώμα — τώρα, τελικά, ο Σερ Ντένις Νέιλαντ Σμιθ όντως θα φτάσει, Θεέ μου, πολύ αργά.

Ο Σούπερμαν θα εφορμήσει κάθετα, με τις μπότες πρώτα, σ’ ένα ερημωμένο ξέφωτο, έναν ανυψωτή εκτόξευσης που αναστενάζει λάδι από μια τσιμούχα που χάνει αργά, σαν κόμμα από τα δέντρα, σαν πικρό μάννα γι’ αυτό το πικρό πέρασμα. Τα χρώματα του μανδύα του θα μαραθούν στον απογευματινό ήλιο, οι μπούκλες στο κεφάλι του θα αρχίσουν να παρουσιάζουν τις πρώτες γκριζες τρίχες τους. Ο Φίλιπ Μάρλοου θα υποφέρει από μια φριχτή ημικρανία και θα απλώσει το χέρι του από αντανakλαστικό για να πάρει το ουίσκι που έχει στην τσέπη του, και θα νιώσει νοσταλγία για τα δαντελωτά μπαλκόνια του Κτιρίου Μπράντμπερι.

Ο Υποβρύχιος και η πολύγλωσση ομάδα του θα έχουν προβλήματα με την μπαταρία τους. Ο Πλάστικμαν θα χαθεί ανάμεσα στις αλυσίδες τού Ιμιπόλεξ, και οι τοπολόγοι σε όλη τη Ζώνη θα ξεμείνουν και θα σταματήσουν τις πληρωμές για τις επιταγές του μισθού του («τέλεια παραμορφώσιμος», εμένα μου λες!) Ο Μοναχικός Καβαλάρης θα ορμήσει, επικεφαλής ενός αποσπάσματος, με τα σπιρούνια του να βγάζουν αίμα από το λευκό τομάρι του επιβήτορά του, για να βρει το νεαρό του φίλο, τον αθώο Νταν, που κρέμεται από ένα κλαδί δέντρου με σπασμένο σβέρκο. (Ο Τόντο, πρώτα ο Θεός, θα βάλει το πουκάμισο-φάντασμα και θα βρει κάποια ψυχρή φωτιά για να καθήσει οκλαδόν δίπλα της και να ακονίσει το μαχαίρι του.)

Η φράση «πολύ αργά» δεν υπήρχε ποτέ στον προγραμματισμό τους. Αντίθετα, βρίσκουν μια στιγμή όπου η πνευματική τους υγεία αιωρείται — αλλά μετά όλα τελειώνουν, ουφ, και επιστρέφουν πάλι στο συνηθισμένο μονοπάτι, επιστρέφουν στην Ντέιλι Πλάνετ. Ναι, Τζίμι, θα πρέπει να φταίει εκείνη η μέρα που έπεσα σ’ εκείνη τη χωροχρονική ανωμαλία, σ’ εκείνα τα λίγα δευτερόλεπτα απόλυτου μυστηρίου ... ξέρεις, Τζίμι, ο χρόνος — ο χρόνος είναι περίεργο πράγμα.... Θα υπάρχουν χιλιάδες τρόποι να ξεχάσεις. Οι ήρωες θα συνεχίσουν, θα τους πάνε στον επάνω όροφο για να επιβλέπουν την εκπαίδευση νέου προσωπικού, και θα βλέπουν το σύστημά τους να καταρρέει, θα βλέπουν εκείνες τις χωροχρονικές ανωμαλίες να αρχίζουν να έρχονται όλο και πιο συχνά, μαρτυρώντας μian άλλη διακυβέρνηση, έξω από τον ιστό του παλιομοδίτικου χρόνου όπως τον ξέραμε, και θα την αποκαλούν καρκίνο, και δεν θα ξέρουν πού πάει το πράγμα, ή ποιο είναι το νόημα τελικά, Τζίμι....»

Ε. «Αχ, Ρόκετμαν, Ρόκετμαν. Δυστυχησμένε φουκαρά».

Κι όμως, είναι πολύ αργά. Η φαντασίωση της επικράτησης απέναντι στο κακό καταρρέει κάτω από το βάρος της συνειδητοποίησης πως δεν ξέρει ποιο είναι το κακό. Θα ’λεγε κανείς πως, όταν υπάρχουν δυο αντιμαχόμενες πλευρές, η μία θα αντιπροσωπεύει το καλό, κι η άλλη το κακό. Καλά θα ήταν, αλλά αυτά γίνονται μόνο στα κόμιξ, και μάλιστα στα στρατευμένα κόμιξ, στα εμποτισμένα με βάμμα προπαγάνδας. Τι γίνεται, όμως, όταν και οι δυο πλευρές χρησιμοποιούν τις ίδιες αηδιαστικές μεθόδους; Τι γίνεται όταν ενδιαφέρονται μόνο για την επικράτησή τους και αντιπαρέρχονται τα ξασπρισμένα κουφάρια

γύρω τους, χαρακτηρίζοντάς τα παράπλευρες απώλειες, ή ήρωες που θυσιάστηκαν για το κοινό καλό; Και, ακόμα χειρότερα, τι γίνεται όταν οι αντιμαχόμενες πλευρές είναι περισσότερες από δύο;

««Άντε γαμηθείτε», ψιθυρίζει ο Σλόθροπ. Είναι το μόνο ξόρκι που ξέρει, και είναι μάλιστα πολύ καλό και ταιριάζει σε όλες τις περιστάσεις. Ο ψίθυρός του χάνεται ανάμεσα στις χιλιάδες μικροσκοπικές ροκοκό επιφάνειες. Ίσως να τρυπώσει εδώ μέσα απόψε —όχι, όχι τη νύχτα— αλλά κάποια στιγμή, μ’ έναν κουβά κι ένα πινέλο, και να γράψει ANTE ΓΑΜΗΘΕΙΤΕ σ’ ένα μπαλόνι διαλόγου που θα ζωγραφίσει πάνω από το στόμα μιας από κείνες τις ροδαλές βοσκοπούλες εκεί πέρα....»

Καλό το ξορκι, όντως ταιριάζει παντού, αλλά σε έναν κόσμο όπου η μαγεία έχει από καιρό πεθάνει, τα ξόρκια δεν πιάνουν πλέον. Ο Σλόθροπ ήθελε να γίνει Ρόκετμαν, γιατί οι υπερήρωες είναι ελεύθεροι, έχουν υπερδυνάμεις και δεν υπόκεινται στο συνεχή έλεγχο της εξουσίας, μιας εξουσίας που ρύθμιζε ολόκληρη τη ζωή του ως τώρα. Και η Ρουκετούπολη του έδωσε αυτήν τη δυνατότητα. Ο Ρόκετμαν ξεκίνησε σαν υπερήρωας των Εκλεκτών, στην πορεία έγινε υπερήρωας των Ευτελών, και μετά, τι; Πήρε την καρτουνίστικη αθωότητά του και τη βούτηξε στην πραγματικότητα, ναι, στη χάρτινη πραγματικότητά του, μόνο που η πραγματικότητα είναι έτσι κι αλλιώς χάρτινη και γεμάτη σκατά, και η αθωότητα σπλώθηκε, δεν θα είναι ποτέ πια αθώα, ποτέ πια παιδική. Στην αρχή όλα έμοιαζαν ονειρικά: «Ο Σλόθροπ εκείνη την ώρα φαντασιώνει ένα πλήρες επεισόδιο του Ρόκετμαν, ο λαός τού φέρνει φαγητό, κρασί και παρθένες σε μια γιορτινή τετραχρωμία όπου υπάρχουν πολλά χοροπηδητά και τραγούδια «λα, λα, λα, λα», και βοδινά φιλέτα να ανθίζουν από αυτές τις βομβαρδισμένες φλαμουριές, και ψητές γαλοπούλες να πέφτουν στο Βερολίνο με γδούπο σαν μαλακό χαλάζι, γλυκοπατάτες κ-και λιωμένα ζαχαρωτά να αναβλύζουν με φούσκες από το χύμα...». Και τώρα, «ο αξύριστος, ιδρωμένος, βρομερός Ρόκετμαν περιδιαβαίνει ακούραστα τα προάστια, ανάμεσα στο λαό του: μια καταχνιά κρύβει τον ήλιο, και πλανάται μια οσμή σαπίλας και βάλτου, χειρότερη από την οσμή του ίδιου του Σλόθροπ». Ο Ρόκετμαν βρίσκεται σε αδιέξοδο, συνειδητοποιεί πως δεν είναι ένα απλό ενεργούμενο, πως έχει ίδια βούληση, είναι ήρωας, διάολε, αλλά συνειδητοποιεί επίσης ότι είναι εντελώς ανήμπορος να κάνει οτιδήποτε, κι έτσι σιγά-σιγά σβήνει, χάνεται, γίνεται σκιά, μπαίνει σε ένα άλλο είδος χώρου. Από αδυναμία; Από επιλογή; Κι απ’ τα δυο;

«Αόρατος. Γίνεται ευκολότερο να το πιστέψει όσο

μπορεί και συνεχίζει. Κάποια στιγμή την ημέρα του θερινού ηλιοστασίου, ανάμεσα στα μεσάνυχτα και στη μία, σπόροι φτέρης μπήκαν στα παπούτσια του. Είναι ο αόρατος νέος, ο αρματωμένος μπάσταρδος. Ο μικρούλης φίλος της Θείας Πρόνοιας. Η έγνοια Εκείνων είναι οι μορφές κινδύνου που τους έχει διδάξει ο Πόλεμος — φαντάσματα που κάποιοι απ’ αυτούς ίσως είναι πια καταδικασμένοι να κουβαλάνε για την υπόλοιπη ζωή τους. Αυτό όμως είναι καλό για τον Σλόθροπ — πρόκειται για μια σειρά απειλών στις οποίες εκείνος δεν ανήκει. Εκείνοι είναι ακόμη στο γεωγραφικό χώρο, θέτουν προθεσμίες και εξουσιοδοτούν προσωπικό, και τα μόνα όντα που μπορούν να παραβιάσουν το χώρο τους πιάνονται με ασφάλεια και παραλύονται μέσα σε κόμιξ. Έτσι νομίζουν. Δεν ξέρουν για τον Ρόκετμαν εδώ. Συνεχώς τον προσπερνούν, κι εκείνος μένει μόνος, κρυμμένος, μέσα στη νύχτα, από το βελούδο και το καστόρι — κι όταν τον βλέπουν, η εικόνα του απωθείται αμέσως στο σκουπιδότοπο του μυαλού, όπου παραμένει εξόριστη μαζί με άλλα πλάσματα της νύχτας....»

Ο Ρόκετμαν δεν τους είναι χρήσιμος, πλέον. Το μόνο που μένει είναι η ιστορία του, την οποία Εκείνοι προσπαθούν να αρνηθούν. Αλλά τα κομμάτια του, που έχουν διασκορπιστεί στις τέσσερις γωνιές της Ζώνης, θα αποκτήσουν τη δική τους δυναμική, θα δημιουργήσουν τις δικές τους μικρές εστίες αντίστασης, θα υποσκάψουν τα θεμέλια της κυρίαρχης αφήγησής τους και θα ρίξουν στο ματωμένο χώμα τούς καχεκτικούς σπόρους κάποιας μεθαιριανής άνοιξης.

«Ο Μποντίν ξαφνικά σηκώνει το βλέμμα του, προσεχτικός, με το αξύριστο πρόσωπό του να τσούζει από τον καπνό και την άγνοια που πλημμυρίζουν το δωμάτιο. Κοιτάζει καταπρόσωπο τον Σλόθροπ (μια που είναι ένας από τους λίγους που μπορούν ακόμη να δουν τον Σλόθροπ σαν ακέραιο πλάσμα. Οι περισσότεροι από τους άλλους έχουν εγκαταλείψει από καιρό κάθε προσπάθεια να τον κρατήσουν ενιαίο, έστω και σαν έννοια — «Έχει γίνει πολύ απόμακρος πια», αυτό λένε συνήθως). Μήπως τώρα ο Μποντίν νιώθει ότι και η δική του δύναμη ίσως κάποια στιγμή σύντομα αποδειχτεί ανεπαρκής; ότι σύντομα, όπως όλοι οι άλλοι, θα πρέπει να τα παρατήσει; Αλλά κάποιος θα πρέπει να κρατήσει, δεν μπορεί αυτό να συμβεί σε όλους μας — όχι, αυτό θα παραήταν ... αχ, Ρόκετμαν, Ρόκετμαν. Δυστυχησμένε φουκαρά.»

Οι ήρωες δεν πεθαίνουν, μόνο ξεθωριάζουν από τη μνήμη όταν δεν γράφονται λέξεις γι’ αυτούς. Ο Ρόκετμαν μπορεί να έγινε αόρατος, αλλά αυτό συνέβη ίσως μόνο και μόνο για να μπορεί να δρα ανενόχλητος κι απαρατήρητος. Ο υπερήρωας που,

έστω και για λίγο, κατάλαβε πως τον χρησιμοποιούν και έγινε υπερασπιστής των αδύναμων και των καταφρονεμένων, δεν θα ξεχαστεί ποτέ, η ιστορία του θα γίνει θρύλος, τα κομμάτια του θα παραμείνουν ενεργοί θύλακες απεγνωσμένης αντίστασης ενάντια στα σχέδια Εκείνων, και τα χρώματά του θα παραμείνουν ζωηρά, ανεξίτηλα, αποτυπωμένα στην αρνητική πλάκα του συλλογικού ασυνείδητου μιας εποχής που τώρα μόλις ανατέλλει, παρ' όλο που η αναγγελία της έχει γίνει εδώ και πάρα πολύ καιρό...